

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, čj. MPSV-UM/7258/14/4S-ZLK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2014, čj. 41 A 95/2014 - 17, o námitce podjatosti, vznesené žalobcem v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 250/2014,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslav Vlašín, Mgr. Radovan Havelec a JUDr. Jan Vyklický **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 3 Ads 250/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce kasační stížností brojil proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2014, čj. 41 A 95/2014 - 17, kterým krajský soud odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, čj. MPSV-UM/7258/14/4S-ZLK, jako nepřipustnou podle § 68 písm. e) s. ř. s., neboť napadený úkon žalovaného je dle krajského soudu vyloučen ze soudního přezkumu (§ 70 písm. c) s. ř. s.).

[2] Podáním ze dne 17. 1. 2015 vznesl žalobce námitku podjatosti vůči soudcům třetího senátu Nejvyššího správního soudu, kterou odůvodnil nesouhlasem s postupem uvedených soudců v jiném, předcházejícím řízení, které blíže nespécifikoval. Tvrdil, že postupem zúčastněných soudců jsou účelově porušována základní lidská práva. Jiný důvod případné podjatosti soudců třetího senátu Nejvyššího správního soudu žalobce neuvedl.

[3] Soudci třetího senátu Nejvyššího správního soudu ve vyjádření k námitce podjatosti shodně uvedli, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení, jejich zástupcům ani k projednávané věci a nejsou jim známy ani žádné jiné skutečnosti, které by mohly být důvodem pochybností o jejich nepodjatosti.

[4] Námitka podjatosti byla postupem podle § 8 odst. 3 a 5 s. ř. s. předložena k rozhodnutí osmému senátu Nejvyššího správního soudu, který o ní uvážil následovně.

[5] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání

nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[6] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, sp. zn. 4 As 14/2004, uvedl, že „[i]ntegrální součástí práva na spravedlivý (fair) proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezanjatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav soudce ke projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah ke předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jení vnějšmu pozorovateli (účastníkovi řízení), nybrž to, zda reálné neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým, nikoliv nezaujatým vztahem ke věci disponuje. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (I. ÚS 167/94, Ústavní soud: Sbírka náleží a usnesení Ústavního soudu). Na druhé straně Ústavní soud vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem ke jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nybrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (II. ÚS 105/01). Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (III. ÚS 448/04).“

[7] Žalobce nedovožoval podjatost soudců třetího senátu Nejvyššího správního soudu z ničeho jiného, než z jejich postupu v jiné, blíže nespécifikovaném řízení. Soudní řád správní jasně stanovuje, že postup soudce, resp. jeho rozhodování v jiných věcech nemůže být důvodem k vyloučení soudce z projednání a rozhodování věci. Námitka podjatosti vznesená žalobcem proto nemůže být důvodná.

[8] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

[9] Žalobcem tvrzené důvody nejsou tohoto charakteru a důvod pochybovat o nepodjatosti kteréhokoliv člena třetího senátu Nejvyššího správního soudu, který má rozhodovat v dané věci, nelze dovést ani z vyjádření, v kterých tito soudci potvrzují, že k věci ani k účastníkům a jejich zástupcům nemají žádný osobní vztah. O případné podjatosti uvedených soudců pak nesvědčí ani jiná skutečnost obsažená ve spise. Pro úsudek o podjatosti soudce a nemožnosti rozhodnout v důsledku toho nestranně a nezávisle není dostačující žalobcovu obecné či subjektivní přesvědčení.

[10] S ohledem na uvedené nejsou soudci třetího senátu Nejvyššího správního soudu vyloučeni z projednání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 250/2014.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. dubna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu